

Arrest

nr. 122 558 van 15 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 2 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 20 juni 2012 het Rijk binnen en dienden op 31 juli 2012 een asielaanvraag in. Op 29 november 2013 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer T. G. O. J. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, O. J. T. G., verklaart geboren te zijn in de stad Bogota en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 2 juni 1983. Toen u uw schoolopleiding had afgemaakt in 2005 ging u aan het werk voor het Esquadron Mobil de Carabineros (EMCAR). In deze hoedanigheid werkte u in gevaarlijke gebieden zoals Puto Mayo en El Cauca. Om gezondheidsredenen werd u uit deze groep gezet. Nadat u een aantal maanden met ziekteverlof was, ging u eerst terug aan de slag in Bogota waarna u werd overgeplaatst naar de provincie Huila. In het jaar 2008 huwde u uw echtgenote D. R. Di. M. (O.V. 5.572.864). Jullie kregen een kind T. D. Ju. S. (O.V. 5.572.864). Op de datum van het gehoor was uw vrouw hoogzwanger van een tweede kindje. U heeft nog een dochtertje, Da. F. T. Sol., uit een vorige relatie.

In 2009 begon u te werken in Santa Maria, een klein dorpje in de provincie Huila. In Santa Maria was u werkzaam als policia comunitaria wat betekent dat u een schakel was tussen de bevolking en de politie. In het jaar 2009 kwam u naar België om uw moeder te bezoeken. Uw moeder huwde een Belgische man en woont al ettelijke jaren in België.

In september 2009 kreeg u in Colombia een telefoontje van een privé-nummer. De mensen aan de andere kant van de lijn vroegen of u terug in het land was waarop u bevestigend antwoordde. Hierna begonnen ze u te beledigen. Ze zeiden u dat u verantwoordelijk was voor alles wat ze verloren hadden en dat u alles tot de laatste peso zou moeten terugbetalen. U antwoordde dat u niet wist waarover ze het hadden en hing op. Na een aantal oproepen die u negeerde, nam u opnieuw op. U beet van zich af op een dreigende toon. Ze wilden dat u hen vergoedde voor het verlies van hun lading drugs die in beslag werd genomen door de politie. U zei hen dat ze de verkeerde persoon voor hadden waarop zij zeiden dat u dan maar moest betalen met het leven van uw gezin. U antwoordde dat ze maar moesten doen wat ze wilden en hing op. U schakelde uw gsm uit.

Na een tweetal uur schakelde u uw gsm terug aan. U kreeg een telefoontje met een privé-nummer. U nam op maar zei niets om op die manier te achterhalen van waar de oproep kwam. Ditmaal vernoemden ze de naam van uw echtgenote en uw kind. U vond dit niet zo onrustwekkend omdat u nu éénmaal bekend was in de regio omwille van uw werk. U werd wel ongerust toen ze ook de naam van uw moeder en uw dochtertje vermeldde. Dit waren gegevens die enkel in de databank van de nationale politie stonden. Ze zeiden u dat ze u opnieuw zouden bellen om mee te delen hoeveel geld ze wilden en op welke locatie u het geld moest droppen. Een drietal dagen later belden ze u op met de boodschap dat u met niemand over de telefoontjes mocht praten. U mocht het vooral niet vertellen tegen uw collega's (de politie) aangezien uw vervolgers overal aanwezig waren en ze dit toch te weten gingen komen.

U besloot tegen niemand iets te zeggen. Uit veiligheidsoverwegingen liet u uw vrouw verhuizen en veranderde u van gsm-nummer. U maakte uw vrouw wijs dat u graag in een groter appartement wou wonen. U dacht nu dat u verhuisd was en u uw gsm-nummer had veranderd dat u met rust ging gelaten worden. Een aantal dagen voor 15 oktober kreeg uw vrouw een telefoontje van de mannen die u lastig vielen. Ze hadden uw vrouw gezegd dat u moest stoppen met u verstoppen of dat uw gezin het gelag ging betalen. Hierna bracht u uw vrouw op de hoogte van de telefoontjes van uw vervolgers. Op 15 oktober 2009 werd u opgebeld. Ze eisten zes miljoen Colombiaanse peso (2314,5 euro) die u moest betalen binnen de acht dagen. Ze konden u elk moment terugbellen om de tijd en plaats van de overdracht door te geven. U vroeg een lening aan in de stad Neiva die werd goedgekeurd. Na acht dagen belden u vervolgers u terug. U had echter het geld van de goedgekeurde lening nog niet in uw bezit. U vroeg voor op zijn minst een extra acht dagen uitstel. Na veel vijven en zessen gingen ze akkoord. Na een aantal dagen was het geld in uw bezit en kon u herademen. Nog voor de acht dagen om waren, werd u door hen opgebeld. Ze deelden u de plaats en locatie mee voor de overdracht. De volgende dag (eind oktober, begin november) leende u een brommer en reed u naar de overeengekomen locatie. U dropte het geld en maakte u snel uit de voeten zoals u door hen werd opgedragen. Bovendien was de overeengekomen locatie gelegen in een zeer gevaarlijk gebied.

In januari 2010 namen uw vervolgers terug contact op. Ze zeiden dat het geld dat u hen gegeven had niets was in vergelijking met het bedrag dat ze door u waren verloren. Ze deelden u mee dat u beter zou beginnen sparen voor de volgende keer dat u zou opgebeld worden. U durfde geen aangifte doen uit vrees dat er collega's omgekocht zouden zijn en ook uw vrouw vertelde u niets. U kon haar wel overtuigen een trip te maken naar Bogota onder het voorwendsel dat ze daar veiliger zou zijn indien de guerrilla het dorpje zouden overnemen. Na haar trip in Bogota die een twintigtal dagen duurde,

contacteerden uw vervolgers u opnieuw. U nam echter niet op. Na enkele dagen belden ze uw vrouw. Ook zij had haar nummer veranderd nadat ze haar de vorige keer hadden opgebeld maar op één of andere manier waren ze dit nummer te weten gekomen. Ze deelden uw vrouw mee dat ze een mooi kindje had en dat het al tamelijk groot was. Als ze haar kindje verder wou zien opgroeien, moest u reageren op hun vraag naar meer geld. Enkele dagen na die oproep naar uw vrouw, belden ze u op. Ze bedreigden uw familie. Ze vroegen vier miljoen Colombiaanse peso (1561 euro). Ze gaven u vijftien dagen de tijd en verzekerden u dat ze dit keer geen uitstel zouden dulden. Eind februari begin maart kwam uw moeder en haar Belgische man op bezoek in Colombia. De man leende u drie en een half miljoen peso en de rest van het geld bekwam u via kredietkaarten. Na vijftien dagen belden ze u op met de locatie en het tijdstip voor de overdracht. De volgende dag dropte u het geld af op de overeengekomen locatie. De vorige keer hadden ze u opgebeld nadat ze het geld hadden ontvangen. Dit keer kreeg u geen telefoontje. U ging ervan uit dat alles voorbij was.

In juni 2010 werd u echter opnieuw opgebeld. Ze vroegen opnieuw geld. Omdat u geen lening meer kon aangaan maar wel verwachtte dat u een aantal premies zou krijgen de volgende maanden vroeg u een aantal maanden uitstel. Ze gingen akkoord op voorwaarde dat u bereikbaar zou zijn op uw gsm. U kreeg een premie in juni en in september. Ook uw vrouw kon wat geld bijleggen zodat u aan twee en een half miljoen Colombiaanse peso (975 euro) kwam. In oktober of november 2010 belden ze u opnieuw op. Ze wilden vier miljoen Colombiaanse peso. U vertelde dat u maar twee en een half miljoen had waarop ze uw familie bedreigden. U stelde voor om dit geld te geven en de rest later te betalen. Dit was echter geen mogelijkheid. Ze hingen de telefoon op. Dezelfde dag belden ze u terug met de boodschap dat ze akkoord gingen met uw voorstel indien u de volgende keer een grotere som zou betalen. De volgende dag leverde u het geld. U had de hoop dat dit een einde zou zijn van uw problemen opgegeven aangezien u zich reeds geëngageerd had voor een volgende betaling.

In maart 2011 vroegen ze u elf miljoen peso (4293 euro). U vroeg vijftien dagen de tijd om het geld te verzamelen. U kon uw lening bij de bank herfinancieren en kreeg zo twaalf miljoen peso in handen. Het enige wat u restte was wachten op het telefoontje van uw vervolgers. Na iets meer dan vijftien dagen werd u opgebeld en moest u het geld afgeven op precies dezelfde wijze als de vorige keer.

Midden juni of juli van het jaar 2011 eisten ze opnieuw vier miljoen Colombiaanse peso. U zei hen dat het u niet zou lukken waarop uw vervolgers ophingen. U besliste naar een coöperatieve organisatie toe te stappen (Cooperativa utra huilca). U kreeg een lening van vijf miljoen Colombiaanse peso waar uw broer borg voor stond. U kreeg de goedkeuring voor de lening in oktober 2011 maar de vervolgers belden u niet meer terug.

Op 31 december 2011 moest uw vrouw in de bar van uw schoonbroer werken. Het was oudjaar en er werd heel wat gedronken. U had dienst toen u in de vroege ochtend van 1 januari 2012 een telefoontje kreeg van uw vrouw. Uw vrouw was nerveus en aan het wenen en vroeg u of u haar kon oppikken. U leende een motorfiets en ging ter plekke. U sprak een vriend aan om uw vrouw die op het tweede 2 verdiep werkte te waarschuwen dat u op het dorpsplein aan de ingang van de bar op haar zou wachten bij de motorfiets. Omdat het te lang duurde, ging u een kijkje nemen. Tussen het eerste en het tweede verdiep zag u dat er een man was die uw vrouw vasthield. U probeerde haar te verdedigen maar stond tegen een overmacht van vier man. U werd gestoken in uw handpalm. Uw twee schoonbroers schoten u te hulp. Op dat ogenblik hielden die mannen u vast en probeerden uw wapen af te nemen. In het tumult werd er een schot gelost waarbij een omstaander, een vriend van u, gewond raakte door een deel van de kogel. Hierop vluchtten de vier mannen met hun motorfietsen. U vermoedde dat deze mannen niet uit de streek kwamen aangezien u ze niet kende. Op dat moment riep er een dronkaard dat u een landbouwer had vermoord op het platteland waarop u het slachtoffer werd van een zatte menigte die zich op u wierp. U werd door uw vrienden en uw collega's in veiligheid gebracht.

U werd voor onderzoek naar het ziekenhuis in Neiva gebracht. De volgende dag kreeg u opnieuw een telefoontje van uw vervolgers. Ze vroegen u of u nu doorhad dat ze niet aan het spelen waren. Op dat moment besepte u dat wat er gebeurd was in de vroege ochtend van de eerste januari gelinkt was met uw vervolgers die u afpersten. Deze keer eisten ze dertien miljoen Colombiaanse peso (5013 euro). U bracht uw moeder in België op de hoogte van uw problemen. Zij kon u 8,2 miljoen peso geven. U had zelf nog vijf miljoen peso van de vorige keer maar moest drie miljoen peso bij lenen bij de Banco Popular omdat u moest opdraaien voor de ziekenhuiskosten. Op twee of drie januari 2012 kreeg u ook te horen

dat de politie u overplaatste naar Neiva voor uw eigen veiligheid en omdat u het imago van de politie geen goed had gedaan. Na een tijdje werd u opgebeld met de locatie en het tijdstip voor de overdracht van het geld. Nadat u het geld had overgemaakt dacht u dat alle problemen over zouden zijn omdat u nu in een stad woonde. Vijftien à twintig dagen later belden ze u echter opnieuw. Dit keer vermelden ze ook de naam van de wijk waar u woonde in Neiva. U dacht dat het nooit zou ophouden en vond het tijd om te vluchten. U vertelde uw werkgever dat u een nieuwe job had bij de douane in Bogota en dat u opnieuw ging studeren. Indien u de echte reden had verteld voor uw ontslag had u psychologische tests moeten ondergaan. Na alle formaliteiten gepleegd te hebben voor uw ontslag, kreeg u negenendertig dagen verlof. Tijdens die negenendertig dagen verhuisden jullie vaak van verblijfplaats. U en uw vrouw woonden apart en namen jullie gsm enkel op als jullie het nummer herkenden. Toen jullie wilden vertrekken uit Colombia wou uw vrouw afscheid nemen van haar familie in Santa Maria. Jullie hielden jullie bezoek geheim maar toen jullie daar aankwamen, zei een vrouw u dat ze een paar mannen om de hoek had horen zeggen dat ze uw vrouw wilden vermoorden. U bent onmiddellijk terug vertrokken naar Neiva.

U ontvluchtte Colombia op 19 juni 2012 en kwam aan in België op 20 juni 2012 waar u op 31 juli 2012 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer vreest u dat u en uw gezin gedood zouden worden door uw vervolgers.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw, uw vrouw's en uw zoon zijn paspoort, uw en uw vrouw's identiteitskaart, een aanvraag voor een verblijfskaart in België, rekeninguittreksels in verband met uw leningen, diploma's van uw werk bij de politie, loonfiches, documenten in verband met uw ontslag en uw werk in Neiva en enkele artikels over de algemene veiligheidssituatie in Santa Maria en Neiva voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Colombia zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over de telefoontjes die uw vervolgers pleegden om u te bedreigen en af te persen. Zo klinkt het weinig logisch dat uw vervolgers u pas na een drietal dagen na hun initiële contact met u, terugbellen met de boodschap geen aangifte te doen bij de politie (CGVS p. 12). U verklaarde dat er bij het initiële contact maar drie telefoontjes waren geweest (CGVS p. 11). In uw vervolgers eerste telefoontje stelden ze u verantwoordelijk voor iets dat ze verloren hadden, in hun tweede telefoontje werd verduidelijkt dat het om een verloren lading drugs ging en wordt uw gezin bedreigd en in het derde telefoontje werd de 3 naam van uw moeder en dochter vernoemd en deelden ze u mee dat u niet naar de politie mocht gaan (CGVS p. 11). Even later corrigeert u zichzelf en maakt u gewag van vier telefoontjes (CGVS p. 12 en 13). U verklaarde dat u pas een drietal dagen na de eerste drie telefoontjes, de eerste drie telefoontjes vielen op één dag (CGVS p. 13), via een vierde telefoontje op de hoogte werd gebracht van het feit dat u geen aangifte mocht doen bij de politie (CGVS p. 12). Na uw zelfcorrectie bevestigt u dat u drie telefoontjes kreeg op één dag en dat u een drietal dagen later een vierde telefoontje kreeg waarbij u op de hoogte werd gebracht van het feit dat u niet naar de politie mocht stappen (CGVS p. 12 en 13). Dit klinkt onlogisch omdat u na het derde en zelfs na het tweede telefoontje reeds voldoende redenen had om naar de politie toe te stappen. Daar waar u het eerste telefoontje niet zo serieus nam, werd in het tweede telefoontje uw familie bedreigd en werd u in het derde telefoontje afgeperst (CGVS p. 11 en 12). Op dit moment, de eerste drie telefoontjes vielen immers op één dag (CGVS p. 13), had u dus in principe al voldoende redenen om naar de politie te stappen. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat een professionele organisatie die u drie jaar lang ongestraft kan afpersen (CGVS p. 11 tot 22) en telkens

u en uw vrouws GSM-nummer weten te bemachtigen (CGVS p. 11, 12, 14 en 16) tijdens die eerste drie telefoontjes domweg zouden vergeten zijn u mee te delen dat het verboden was om naar de politie te stappen en u een drietal dagen later opbelt om hun fout recht te zetten. Voor hetzelfde geld was het toen immers al te laat geweest en was u al naar de politie toegestapt. Deze door u geschilderde gang van zaken doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

U verklaarde dat u na het vierde telefoontje uw SIM-kaart verwijderde en uw vrouw verhuisde om zo te ontsnappen aan uw vervolgers (CGVS p. 12 en 13). U dacht dat het verwijderen van uw SIM-kaart uw vervolgers in de onmogelijkheid zou stellen om u op te bellen (CGVS p. 13). U besliste uw vrouw niets te vertellen over de problemen en maakte haar wijs dat u van GSM-nummer veranderde omdat u uw SIM-kaart verloren had (CGVS p. 24). Na de verhuis van uw vrouw werd uw vrouw echter zelf opgebeld door uw vervolgers (CGVS p. 13 en 14). Uw vrouw werd bedreigd (CGVS echtgenote p. 4) en gezegd dat u moest stoppen met u te verbergen (CGVS p. 14). Na een aantal dagen werd u op uw nieuwe GSM-nummer door uw vervolgers opgebeld (CGVS p. 14). Ze vroegen u waarom u van GSM-nummer veranderd was en dat u moest stoppen om met hun voeten te spelen (CGVS p. 14). Hieruit blijkt duidelijk dat uw vervolgers uw vrouw hadden opgebeld omdat uw vorige GSM-nummer niet meer werkzaam was. Het is dan ook vreemd dat uw vrouw verklaarde dat u uw GSM-nummer veranderde pas nadat ze haar hadden opgebeld (CGVS echtgenote p. 5). Uw vrouw verklaarde dat de vervolgers haar belden omdat u uw oproepen niet beantwoordde (CGVS echtgenote p. 5). Als uw vrouw wordt gevraagd of u uw nummer had veranderd nog voor dat zij door uw vervolgers werd opgebeld, antwoordt uw vrouw dat dit niet het geval was (CGVS echtgenote p. 5). Dus in tegenstelling tot u die verklaarde dat u uw GSM-nummer veranderde nog voor uw vrouw werd opgebeld door uw vervolgers (er kan met grote zekerheid geconcludeerd worden dat het net het veranderen van uw GSM-nummer was die uw vervolgers noopte uw vrouw op te bellen), verklaarde uw vrouw dat u uw oproepen niet beantwoordde, uw vervolgers daarom uw vrouw opbelden en dat u daarna uw GSM-nummer veranderde (CGVS echtgenote p. 5). U en uw vrouw spreken elkaar dus niet enkel tegen over het tijdstip dat u uw GSM-nummer veranderde (voor of nadat uw vervolgers uw vrouw opbelden) maar ook over de reden waarom uw vervolgers plots uw vrouw opbelden en bijgevolg welke maatregelen u nam om uw vervolgers te ontlopen. Dit zorgt ervoor dat u en uw vrouw een verschillende interpretatie hebben over hoe u uw vervolgers trachtte te ontlopen (GSM-nummer veranderen of oproepen niet meer beantwoorden) die onverklaarbaar is als men weet dat u en uw vrouw de reden en het tijdstip van de verandering van uw GSM-nummer doorsproken hebben. U verklaarde immers dat nadat uw vervolgers uw vrouw hadden opgebeld u uw vrouw de waarheid over deze feiten heeft verteld (CGVS p. 14).

Verder is het weinig aannemelijk dat u zomaar de eisen van uw vervolgers om geld over te dragen serieus neemt zonder moeite te doen om te weten te komen wie uw vervolgers zijn. U verklaarde niet te weten wie er u bedreigde en bijgevolg niet te weten aan wie u het geld overhandigde (CGVS p. 15). U wist enkel dat het om een groepering ging omdat ze naar zichzelf verwezen met een persoonlijk voornaamwoord in het meervoud (CGVS p. 23). Het vreemde hieraan is dat u het hen zelfs niet gevraagd heeft. Doorheen het gehoor reconstrueert u uw telefoongesprekken met uw vervolgers en geen enkele keer vermeldt u dat u hen gevraagd zou hebben met wie u te maken heeft (CGVS p. 11 tot 21). Zich de vraag stellen met wie u te maken heeft, is wel degelijk een pertinente vraag aangezien men op die manier beter kan inschatten welk potentieel risico u en uw familie lopen. Men zou dan ook kunnen verwachten dat u als politieman deze reflex heeft. Nochtans ging u er blijkbaar vanuit dat uw vervolgers bereid en capabel waren hun dreigementen uit te voeren (dit kan geconcludeerd worden uit het feit dat u hun eisen inwilligde). U kon uw vervolgers niet benoemen maar ging er wel vanuit dat het om paramilitairen of guerilla ging (CGVS p. 24). De vraag is waarom u hiervan uitging. U nam ze immers niet van in het begin serieus. Bij het eerste telefoontje dacht u nog dat het misschien om een misplaatste grap ging (CGVS p. 11). Ook bij het tweede telefoontje had u niet 4 door dat het om iets slechts ging en reageerde u eerder opstandig op hun oproep (CGVS p. 11), iets wat u niet had gedaan had u geweten dat het om een guerilla-groepering of paramilitairen ging. Men kan zich dan ook de vraag stellen wanneer u uw vervolgers zodanig au sérieux bent beginnen nemen dat u zich drie jaar lang liet afpersen. U verklaarde hierover dat het derde telefoontje, toen ze u de namen van uw moeder en dochter vernoemden, u bij verrassing nam omdat deze namen op de databank van de politie staan (CGVS p. 11). U verklaarde hierna uw vrouw en kind verhuisd te hebben en uw GSM-nummer veranderd te hebben in de hoop dat ze u niet meer zouden bellen (CGVS p. 12 en 13). Nochtans is dit geen doorslaggevend argument om uw vervolgers au sérieux te nemen. Net zoals u het niet zo verwonderlijk vond dat uw vervolgers de namen van uw vrouw en zoontje kenden, is het niet zo verwonderlijk dat ze

de namen van uw moeder en uw dochtertje konden opnoemen. Men kan die namen immers op heel wat manieren verkrijgen zoals in de administraties van verschillende instanties zoals van het ziekenhuis waar u en uw dochtertje geboren zijn, stadshuizen en andere openbare instellingen, via vrienden of andere medeburgers. Zeker als men rekening houdt met de wijdverspreide corruptie in uw land (CGVS p. 23 en administratief dossier: toegevoegde informatie). Het feit dat ze u deze namen konden geven bewijst dus in geen enkel geval dat degene die u wilden afpersen een te duchten, gewelddadige groepering is die hun bedreigingen ook uitvoeren. Toch neemt u hun dreigementen na het initiële contact (de eerste vier telefoontjes) serieus genoeg om uw vrouw en kind te verhuizen (CGVS p. 12 en 13). Dit is een drastische maatregel die u neemt zonder enige confirmatie te hebben over de capaciteiten van uw vervolgers om hun dreigementen uit te voeren. Voor hetzelfde geld had u immers te maken met een opportunist die wanhopig geld probeert te bekomen en stoer klinkt aan de telefoonlijn maar het niet in zijn hoofd zou durven halen om daadwerkelijk geweld te gebruiken. Het feit dat u als politieman, die ooit deel uitmaakte van een elite-eenheid (CGVS p. 6) en uw problemen tot in de details analyseerde (CGVS p. 11), de afpersing van een onbekende serieus neemt, enkel en alleen omdat ze de namen van uw moeder en dochter kennen, terwijl u geen enkele bevestiging heeft van het feit of uw vervolgers al dan niet de wil en capaciteiten hebben om geweld te gebruiken tegenover uw familie is weinig geloofwaardig. Ook het feit dat u na al die jaren niet naar hun identiteit of groepering heeft gevraagd is weinig aannemelijk.

U vraagt ook niet naar het totale bedrag dat uw vervolgers van u willen. Ook dit zou niet meer dan een logische vraag geweest zijn aangezien uw vervolgers u verantwoordelijk stelden voor het verlies van hun drugslading en ze van u de totale waarde van die drugslading terugeisten (CGVS p. 11 en 12). Uiteindelijk wordt u door uw vervolgers drie jaar lang in een carrousel van relatief kleine geldoverdrachten gedwongen waarvan u niet weet wanneer of als er al een einde aan komt (CGVS p. 11 tot 21). Op die manier worden u en uw gezin heen en weer geslingerd tussen hoop en wanhoop wat betreft het einde van uw problemen. De eerste overdracht moest u ongeveer tweeduizend driehonderd euro afgeven en ging u ervan uit dat de overdracht van het geld een einde van uw problemen zou betekenen (CGVS p. 15). De tweede keer gaf u ongeveer duizend vijfhonderd euro (CGVS p. 16) en dacht u opnieuw dat uw problemen hierna afgelopen waren (CGVS p. 17). Ze vroegen u echter een derde keer om ongeveer duizend vijfhonderd euro (CGVS p. 17) waarna u dit keer na de overdracht van het geld de illusie dat er eind aan uw problemen was gekomen kwijt was aangezien u zich reeds voor een volgende betaling geëngageerd had (CGVS p. 18). De vierde keer vroegen ze u ongeveer vierduizend driehonderd euro (CGVS p. 18). Na de overdracht van het geld zag u opnieuw licht aan het eind van de tunnel en hoopte u dat uw problemen gedaan zouden zijn (CGVS p. 18). Dit was echter buiten de waard gerekend en u werd een vijfde keer om geld gevraagd (CGVS p. 18). Deze keer weigerde u te betalen waarna het incident met uw vrouw op 31 januari 2011 plaatsvond (CGVS p. 19). De zesde keer dat ze geld vroegen, eisten ze ongeveer vijfduizend euro (CGVS p. 20) waarna u na de overdracht opnieuw dacht dat uw problemen waren afgelopen (CGVS p. 21). Ze belden u echter een zevende keer op met de boodschap dat u niet moest denken dat het gedaan was met betalen (CGVS p. 21). Hierna besepte u dat het zo niet verder kon en besliste u dat u en uw gezin het land zouden ontvluchten (CGVS p. 21). Was u het land niet ontvlucht had dit nog een tijdje kunnen doorgaan. Telkens blaast u uw hoop dat er een einde komt aan uw problemen na iedere betaling nieuw leven in, om dan telkens die hoop aan diggelen geslagen zien te worden met een nieuwe eis tot betaling. Dit heen en weer geslingerd worden tussen hoop en wanhoop, wat misschien nog moeilijker te verteren valt dan het financiële verlies, had met één voor-de-hand-liggende vraag kunnen opgelost worden. Aangezien uw vervolgers u verantwoordelijk achtten voor het verlies van een welbepaalde lading drugs had u reeds van in het begin kunnen vragen hoeveel die lading waard was. Aan de hand van de door u gereconstrueerde telefoontjes en het verloop van uw asielrelaas (CGVS p. 11 tot 21) kan men echter concluderen dat u dit niet doet. Op die manier had u nochtans zichzelf en uw gezin niet alleen veel onzekerheid kunnen besparen maar had u ook op een realistischere manier gereageerd op de afpersing van uw vervolgers. Het zou immers niet meer dan normaal zijn dat als men verantwoordelijk wordt gesteld voor het vergoeden van een in beslag genomen drugslading en men de verloren waarde van u terugeist dat men even polst naar het totale bedrag van die drugslading. Het feit dat u dit niet doet, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de afpersing.

De vaststelling dat uw vervolgers u pas drie dagen na hun bedreigingen geuit te hebben, laten weten dat u niet naar de politie mag stappen, dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over de reden en het tijdstip van de verandering van uw GSM-nummer, samen met de vaststelling dat u uw vervolgers

niet vraagt wie ze zijn en wat het totale bedrag is dat u hen verschuldigd bent, toont aan dat er weinig geloof kan gehecht worden aan de afpersing van uw vervolgers.

Daarnaast is ook het incident met uw vrouw op oudjaar 2011, het enige incident waarbij u effectief in contact zou zijn gekomen met uw vervolgers en die het gevolg was van uw weigering tot betaling, weinig geloofwaardig. U verklaarde dat oudjaar 2011, de dag waarop uw vrouw bijkluste in de bar van uw schoonbroer, voor uw vervolgers de perfecte gelegenheid vormde om uw vrouw aan te vallen (CGVS p. 30). U verklaarde dat op die gelegenheid uw vervolgers wisten dat u aan het werk was, uw vrouw alleen was, het zeer laat 's avonds was, iedereen dronken was en niemand aandacht schonk aan vechtpartijen, kortom het was de perfecte gelegenheid (CGVS p. 30). Het CGVS betwist echter dat dit voor uw vervolgers de perfecte gelegenheid zou zijn om toe te slaan. Als u gevraagd wordt wat u bedoelt met het feit dat ze alleen was, antwoordt u dat u niet bij haar was, dat u haar altijd beschermde en dat uw vrouw alleen is op het ogenblik dat ze naar beneden gaat om u tegemoet te komen op het dorpsplein (CGVS p. 30). Nochtans had u eerder beweerd dat de plaats waar het gevecht plaatsvond en uw vrouw dus werd vastgegrepen drukbevolkt was (CGVS p. 20). Het gaat dus niet op om later te verklaren dat ze op dat moment alleen de trap aan het afgaan was (CGVS p. 30). Bovendien klopt het wel dat u niet bij haar was maar raakt het kant noch wal om hieruit te concluderen dat uw vrouw alleen en kwetsbaar was (CGVS p. 30). Op het moment dat uw vervolgers uw vrouw vastgrijpen tussen het eerste en het tweede verdiep (CGVS p. 19) zijn er immers een tweehonderdtal feestvierders in de bar op de tweede verdieping (CGVS p. 30) en stond ook op de begane grond het ganse dorpsplein vol met mensen (CGVS p. 30). U kan dus moeilijk beweren dat uw vrouw 'alleen' was. Als u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat iedereen dronken was en niemand aandacht zou schenken aan een vechtpartij of in dit geval aan de potentiële ontvoering van uw vrouw (CGVS p. 30). Het klinkt weinig geloofwaardig dat een vrouw die meer dan waarschijnlijk wild om haar heen zou slaan en schreeuwt omdat ze tegen haar wil wordt meegenomen door drie mannen, geen aandacht zou krijgen van de dorpelings. Zelfs als ze allemaal dronken zijn. Het beste bewijs hiervan is wat er nadien gebeurd is met u. Een boude bewering van een dronkaard dat u een landbouwer van op het platteland had vermoord, was genoeg om een menigte van twee tot driehonderd man tegen u te doen keren (CGVS p. 19 en 28). Men kan zich dan ook inbeelden wat de ontvoering van een weerloos meisje tweebrengt in dit soort omstandigheden.

Bovendien moet worden opgemerkt dat er zes maanden zaten tussen het laatste telefoontje van uw vervolgers en het incident met uw vrouw. U verklaarde dat uw vervolgers u hadden gebeld rond juni of juli 2011 (CGVS p. 18), dat u had geantwoord dat het u niet meer lukte om te betalen omdat u geen geld meer had (CGVS p. 18) en dat uw vrouw werd aangevallen op 31 december 2011 (CGVS p. 19). Tussen juni of juli 2011 en 31 december 2011 had u niets meer gehoord van uw vervolgers (CGVS p. 19). Op 2 januari kreeg u telefoon van uw vervolgers met de boodschap dat zij achter het incident met uw vrouw op oudjaar zaten (CGVS p. 20). Men kan zich de vraag stellen waarom ze zes maanden zouden gewacht hebben om uw vrouw aan te vallen zonder even te polsen of het u na die zes maanden misschien wel al lukte om hen te betalen. U had reeds beargumenteerd dat oudjaar 2011 de perfecte gelegenheid vormde om uw vrouw aan te vallen wat door het CGVS werd betwist omdat oudjaar, waar honderden mensen op pad zijn om feest te vieren, vanzelfsprekend geen perfecte gelegenheid biedt (zie supra). Daarenboven zou men kunnen verwachten dat er in die zes maanden tussenperiode heus wel betere gelegenheden waren dan op een oudjaarsfeest. Zo verklaarde u dat Santa Maria een klein dorp is waar mensen die naar u vragen in het dorp gewoon worden doorverwezen naar uw huis (CGVS p. 29) en u dus gemakkelijk te lokaliseren bent (CGVS p. 31). U vermoedde ook dat uw vrouw haar bewegingen gevolgd werden door uw vervolgers (CGVS p. 29). Als uw bovenstaande verklaringen de waarheid zijn, zou men toch kunnen verwachten dat uw vervolgers een betere gelegenheid zouden gevonden hebben om uw vrouw aan te vallen. Zeker als men weet dat uw vervolgers blijkbaar weten wanneer u werkt (CGVS p. 30) en bijgevolg weten wanneer uw vrouw alleen is en dat uw vrouw deur aan deur verkoopster is van cosmetica producten. Hadden uw vervolgers gewild dan hadden ze in die zes maanden met zekerheid een betere gelegenheid gevonden dan het oudjaarsfeest. Het feit dat uw vervolgers uw vrouw pas aanvallen na zes maanden en dan nog op een weinig doordachte gelegenheid, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het incident. Hierbij moet nog opgemerkt worden dat uw vrouw begon met werken in 2010 en pas stopte bij uw overplaatsing naar Neiva (CGVS echtgenote p. 3). Ook deze verklaringen stroken niet met de dreiging en het risico die uw vrouw boven het hoofd hing. U verklaarde immers dat uw problemen begonnen in september 2009 (CGVS p. 11). U verklaarde dat nadat u uw 6 vrouw de waarheid had verteld over de telefoontjes voor haar de hel begon (CGVS p. 14). Uw vrouw kon niet meer slapen en weende steeds (CGVS p. 14). Dit is logisch aangezien

ze net bedreigd werd met de dood (CGVS p. 14). Begin 2010 kreeg uw vrouw een telefoontje waarbij haar zoontje in niet mis te verstane woorden bedreigd werd (CGVS p. 16). Men kan zich dan ook de vraag stellen waarom uw vrouw is beginnen werken als deur aan deur verkoopster in het jaar 2010 als op dat moment haar leven bedreigd wordt. Men zou immers kunnen verwachten dat als uw vrouw echt vrees had dat haar iets zou aangedaan worden door uw vervolgers ze geen in het oog springende job als een deur aan deur verkoopster aanneemt. De financiële kant van het plaatje weegt immers niet op tegen het risico van zich op straat te begeven voor haar job. Ook de vaststelling dat uw vrouw pas in 2010 met deze job begint, dus nadat haar leven in een hel veranderd was door de bedreigingen, en deze job behoudt tot uw overplaatsing naar Neiva in 2012 plaatst uw vrees voor uw vervolgers in perspectief.

Verder moet omtrent het incident met uw vrouw op oudjaar de aandacht gevestigd worden op enkele tegenstrijdige verklaringen die zowel u als uw vrouw deden tijdens uw gehoor bij de DVZ en op het CGVS. Zo verklaart u bij de DVZ dat de man, die gewond werd tijdens de vechtpartij met vier de mannen op oudjaar, geraakt werd door een steen die op die man zijn been terechtkwam (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Ook uw vrouw maakt een soortgelijke verklaring en zegt dat de man gewond werd door een stuk grond die loskwam door het schot (zie administratief dossier echtgenote: vragenlijst 3.5). Op het CGVS zei u echter dat een deel van de kogel het been van de man raakt (CGVS p. 19) en verklaarde uw vrouw dat een schilfer van de kogel de man verwondde (CGVS echtgenote p. 8). Van zowel u als uw vrouw stoken uw verklaringen op het CGVS over hoe de man zijn verwonding opliep niet met jullie verklaringen bij de DVZ.

Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat toen u bij uw vrouws werk aankwam u zag dat er vier mannen uw vrouw vasthielden (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Uw vrouw verklaart hierover dat u haar kwam afhalen maar dat zij alvast naar buiten ging (zie administratief dossier echtgenote: vragenlijst 3.5). Buiten werd uw vrouw echter vastgegrepen door de vier mannen en het was dit tafereel dat u ontwaarde toen u bij uw vrouws werk aankwam (zie administratief dossier echtgenote: vragenlijst 3.5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u iemand naar het tweede verdiep stuurde om uw vrouw te waarschuwen van uw aankomst en dat u, omdat het te lang duurde, van het eerste naar het tweede verdiep ging toen u uw vrouw opmerkte die werd vastgehouden door vier mannen (CGVS p. 19). Uw vrouw haar verklaringen liggen op dezelfde lijn als uw verklaringen op het CGVS (CGVS echtgenote p. 19). Bij zowel u als uw vrouw is er dus opnieuw een duidelijke tegenstrijdigheid over dit feit tussen jullie verklaringen bij de DVZ en die op het CGVS. Daar waar u bij de DVZ uw vrouw in nood ziet als u aankomt bij de bar, verklaart u op het CGVS dat u er aankomt en dan iemand stuurt om uw vrouw naar beneden te doen komen waarna de problemen beginnen.

De grootste tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen bij de DVZ en het CGVS is echter u en uw vrouws interpretatie van het incident waarbij uw vrouw wordt meegenomen door de vier mannen. Bij de DVZ verklaarden zowel u als uw vrouw dat jullie niet wisten of dat de vier mannen die uw vrouw aanvielen dezelfde mannen zijn als degene die achter de dreigtelefoontjes zaten (zie administratief dossier en administratief dossier echtgenote: vragenlijst 3.5) terwijl u op het CGVS verklaarde dat twee dagen na het incident uw vervolgers u opbelden en u zeiden dat dit incident gebeurd was om duidelijk te maken dat ze niet aan het spelen waren (CGVS p. 20). U voegde eraan toe dat u toen besepte dat het incident met uw vrouw op oudjaar gelinkt was aan de afpersing (CGVS p. 20). Het is met andere woorden duidelijk voor u dat uw vrouw werd aangevallen omwille van de afpersing. Het is dan ook opmerkelijk dat zowel u als uw vrouw bij de DVZ, waar u over dezelfde informatie beschikte als op het CGVS, het omgekeerde zouden beweren, namelijk dat jullie niet weten of het incident met uw vrouw op oudjaar gelinkt is aan de afpersing of een op zichzelf staand incident is. Het verschil in interpretatie tussen deze twee versies is zo verschillend dat het de geloofwaardigheid ondermijnt van zowel de afpersing als het incident op oudjaar.

Tot slot moet de aandacht gevestigd worden op uw laattijdige asielaanvraag. U kwam aan in België op 20 juni 2012 en vroeg pas asiel aan op 31 juli 2012 (zie administratief dossier). Had u echt gevlucht omwille van een vrees voor uw en uw gezins leven en had u echt nog met deze problemen vers in uw hoofd gezeten toen u landde in België, had u geen anderhalve maand gewacht om bescherming te vragen aan de Belgische staat.

Gezien er geen geloof gehecht wordt aan de door u ingeroepen asielmotieven kan de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b u niet worden toegekend.

Wat uw aanvraag voor de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dienen volgende opmerkingen te worden geformuleerd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de gevaarlijke regio waar u werkzaam was, namelijk het departement Huila misschien wel de geboorteregio was van uw echtgenote maar dat dit voor u slechts, ondanks het feit dat u daar huwde en een kind kreeg, een werkplaats was (CGVS p. 7 en 8). Getuige hiervan het feit dat u op de databank van de politie nog steeds gedomicilieerd was op het adres van uw grootmoeder of van het politiekantoor waar u werkzaam was (CGVS p. 7 en 8). Het lijkt voor u dan ook mogelijk om, indien u niet terecht zou kunnen in Santa Maria of Neiva omwille van de algemene situatie, zich te vestigen in een ander deel van Colombia (bv. Bogota) ten einde de situatie in het departement Huila te ontlopen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u praktisch uw hele leven in Bogota heeft gewoond (CGVS p. 6) en dat u daar nog steeds uw grootmoeder heeft wonen (CGVS p. 16). Het spreekt ook voor zich dat als u uw vrouw in veiligheid moet brengen omwille van de oprukkende guerilla-groeperingen u haar stuurt naar uw grootmoeder in Bogota (CGVS p. 16). Hieruit kan geconcludeerd worden dat met betrekking tot het algemene geweld veroorzaakt door de guerilla-groeperingen en de paramilitairen u het zelf veilig acht voor uw gezin in Bogota. Voor wat betreft uw verklaring dat u actueel nog steeds door uw vervolgers geviséerd zou zijn en dat ze u in Bogota zouden kunnen opsporen via de gegevensbank van de politie (CGVS p. 32) moet worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de afpersing ongeloofwaardig zijn bevonden. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw persoonlijke vrees ten opzichte van uw vervolgers staat vanuit het kader van een asioldossier bekeken bijgevolg niets een terugkeer naar Bogota in de weg.

Uit grondige en uitgebreide research door CEDOCA blijkt dat het intern gewapend conflict in Colombia beperkt is tot bepaalde regio's, die zich vaak aan de grensgebieden bevinden, en dat het zwaartepunt van het gewapend conflict te situeren is op het platteland en niet in de steden (Zie COI Focus Colombia. Actuele Veiligheidssituatie 13 september 2013). In bepaalde regio's in de grensgebieden met Venezuela, Panama en Ecuador en in een beperkt aantal andere landelijke gebieden lopen burgers op het platteland een reëel risico het slachtoffer te worden van willekeurig veralgemeend geweld in het kader van het intern gewapend conflict. In andere regio's en in de steden kan men in principe niet spreken van een reëel risico voor burgers omdat gewone burgers er geen slachtoffer zijn van willekeurig, veralgemeend geweld in het kader van een gewapend conflict.

De veiligheidssituatie en het type geweldplegingen in de stad Bogota, waar u het grootste deel van uw leven woonde (CGVS p. 6), is duidelijk verschillend van die op het platteland. Het geweld in de steden wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen en ontvoeringen. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd en die het gevolg zijn van het intern gewapend conflict betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit conflict-gerelateerd geweld in de steden is desgevallend Vluchtelingenconventie-gerelateerd.

Belangrijk om op te merken is dat uw asielaanvraag en de door u ingeroepen vluchtmotieven grondig en individueel beoordeeld werden in het licht van de Vluchtelingenconventie en in het licht van de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b. Gezien het vastgestelde weinig aannemelijke karakter van uw verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan uw problemen en uw voorgehouden asielprofiel. Rekening houdend met alle individuele elementen van uw dossier, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u in de stad Bogota conflict-gerelateerd geweld hoeft te vrezen en loopt u bijgevolg geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De paspoorten, 8 identiteitskaarten, de aanvraag voor een verblijfskaart in België, de diploma's van uw werk bij de politie, de loonfiches en de documenten in verband met uw ontslag en uw werk in Neiva bevestigen

enkel uw en uw gezins identiteit en achtergrond de welke niet betwist worden. De rekeninguittreksels in verband met uw leningen tonen op geen enkele manier aan dat uw bankactiviteiten gelinkt zijn aan de afpersing van uw vervolgers. Tot slot zijn de door u neergelegde artikels in verband met de algemene veiligheidssituatie in Neiva en Santa Maria niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Uit bovenstaande opmerkingen dient te worden besloten dat u zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming dient te worden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw D. R. Di. M. (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, D. R. Di. M., verklaart geboren te zijn in het dorp Santa Maria en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 26 september 1989. U werkte als deur aan deur verkoopster van cosmetica-producten. In het jaar 2008 huwde u uw echtgenoot T. G. O. J. (O.V. 5.572.864). Jullie kregen een kind T. D. J. S. (O.V. 5.572.864). Op de datum van het gehoor was u hoogzwanger.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie gezin in Colombia geconfronteerd werd en op basis waarvan jullie Colombia dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan uw echtgenoot T. G. O. J. (O.V. 5.572.864):

[Het onderdeel feitenrelaas uit de bestreden beslissing inzake T. G. O. J. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u niet de vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 a, b en c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin aan uw echtgenoot zowel de vluchtelingenstatus als de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot en bijgevolg wordt ook aan u geen status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake T. G. O. J. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschriften een “United States department of State, Colombia 2013 - Crime and Safety Report: Bogota” en een fax dd. 18.12.2013.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikelen 48/3, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en in een tweede middel de schending van artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers hun verklaringen voldoende zijn om hun beweerde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Verzoeker is van 2005 tot 2006 werkzaam bij de EMCAR en sinds 2006 bij de nationale politie en heeft van februari 2009 tot januari 2012 als *policia comunitaria* in Santa Maria gewerkt en nadien tot mei 2012 in een patrouillerende functie in Neiva. Voorop kan gesteld worden dat kan aangenomen worden dat afpersing in Colombia een veel voorkomende praktijk is en dat de Raad niet twijfelt aan verzoekers werkzaamheden als politieman. Echter buiten verzoekers loutere bewering dat de afpersers verwezen naar een niet plaatsgevonden drugsdeal, kan niet blijken dat de feiten aan verzoekers profiel als politieman gelinkt zouden zijn. De *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Colombia* van 2010 waaruit kan blijken dat politieagenten en hun familieleden een kwetsbare groep vormen, dienen dan ook in deze zin te worden gelezen.

3.2.2. Verzoekers loutere bewering het slachtoffer te zijn van afpersing, is gezien zijn verklaringen hierover en zijn beweerde handelwijze in Colombia ongeloofwaardig. Vooreerst is niet aannemelijk dat een politieman en een voormalige contraguerrilla, vijf keer en gedurende meer dan twee jaar lang (september 2009 – januari 2011) een belangrijk bedrag zou betalen aan anonieme afpersers die hij niet minimaal kan duiden. Voorts kan niet worden ingezien waarom verzoeker dit niet meteen zou melden aan zijn hiërarchisch overste. Immers het betrof een louter criminele daad nu verzoeker beweert dat de

afpersing steunde op een (dug)reden met name het verlies van een drugslading en verzoekers werk als *policia comunitaria* geen drugszaken inhield (gehoor p. 11).

Dat “verzoeker de situatie heeft geprobeerd te beheersen met zijn eigen capaciteiten” is gezien zijn professionaliteit ongeloofwaardig, noch is aannemelijk dat “Verzoekster is begonnen te werken om hun schulden terug te betalen”, gezien verzoeksters job een veelvuldig en buitenshuis contact met onbekenden inhield. Dit staats haaks op de beweerde bedreiging en afpersing door onbekenden nu ze zich alsdan nog meer aan potentieel gevaarlijke risico’s blootstelde. Ook de opmerking dat verzoeker “het gedrag van zijn vervolgers niet [kan] verklaren. Hij heeft bovendien maar een beperkte kennis van hun echte motieven.”, verandert niets aan de correcte vaststellingen door de commissaris-generaal dienaangaande. Indien de tegenstrijdigheden inzake de gewonde man en de wijze waarop verzoeker geconfronteerd wordt met de vier mannen die zijn vrouw vasthielden, correct zijn vastgesteld doch geen essentiële elementen van het relaas betreffen, dan betreft de vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde “ik weet niet of [p] [f] het dezelfde mannen zijn die mij via telefoon bedreigde” (vragenlijst 3.5) een essentiële tegenstrijdigheid waar hij nadien verklaart nog een telefoontje gehad te hebben waarbij de afpersers het incident opeisten (“De volgende dag s ochtends kreeg ik oproep met privé nummer ze vroegen of ik ervan bewust was dat ze niet aan het spelen waren. (...) Dat is dan het ogenblik waarop ik besepte dat wat er gebeurd was op 1 januari deel uitmaakte van het hele spek dat dit niet iets afzonderlijks was.”, gehoor p. 20). Verzoekers hun voorgehouden vervolging door onbekende criminelen is niet geloofwaardig zodat er evenmin een gegrond beroep op artikel 48/7 Vreemdelingenwet kan worden gedaan.

3.2.3. Evenmin is aannemelijk dat een politieman die per uitstek de connecties heeft om bescherming in te roepen, dit nalaat te doen. Nochtans is het redelijk te veronderstellen dat politiemannen ernstige veiligheidsproblemen ook om professionele redenen melden, ook al was de afpersing ten persoonlijke titel. Immers de veiligheid van de politie is niet deelbaar en de aantasting van het gezag van één politieman kan dit van het ganse (lokale) korps ondermijnen. Verzoekers hebben manifest nagelaten een beroep te doen op de Colombiaanse autoriteiten wat hen wel degelijk kan worden aangerekend temeer nu verzoeker een politieman is met een uitstekende staat van dienst en genoegzaam bekend is met andere politionele of gerechtelijke diensten. Zelfs wanneer verzoeker door de politie ondervraagd werd naar aanleiding van het incident met zijn vrouw, laat hij na bescherming te vragen. Verzoekers houding is niet enkel ongerijmd, het is ook onverenigbaar en zelfs strijdig met zijn functie van politieman, te meer nu hij hiervoor geen gedegen verklaring heeft. Dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas, minstens de ernst ervan.

3.2.4. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag en uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, *quod non in casu*. Het door verzoekers zelf aangebrachte “United States department of State, Colombia 2013 - Crime and Safety Report: Bogota” kan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen.

3.2.5. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekers gaan er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daar waar verzoekers per schrijven van 6 november 2013 twee medische getuigschriften en twee kopieën van ziekenhuisdocumenten hebben neergelegd, dan kan vastgesteld worden dat verzoeker gewond werd en verzorgd is op 2 januari 2012, doch deze documenten doen – behalve het hernemen van verzoekers verklaring ter zake – geen uitspraak over de aard of de omstandigheden waarin deze verwonding werd opgelopen. Het medisch attest van verzoekster “waaruit blijkt dat ze schildklierproblemen heeft” aldus het begeleidend schrijven, staat los van huidige asielaanvraag. Wat de overige documenten betreft, verwijst de Raad naar de gemotiveerde vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing die hij bijtreedt.

3.3. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle

relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoekers voldoen hier niet aan.

3.4. Verzoekers brengen ook thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van ernstige, ongegronde beschuldigingen naar het CGVS (*"Het korte verhoor van verzoekster die hoogzwanger was werd bovendien geleid om tegenstrijdigheden tussen het relaas van verzoekers te vinden, wat verboden is door het UNHCR"*), het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming

3.6. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers gaan er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers hun asielrelaas niet geloofwaardig is, kunnen zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

3.7. In zover verzoekers zich beroepen op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, stelde de commissaris-generaal vast dat er een hervestigingsalternatief aanwezig was in Bogota. Verzoekers brengen geen nuttige gegevens aan die dit weerleggen.

3.8. Verzoekers tonen dan ook niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

3.9. Ten slotte vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvragen heeft besloten. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantonen dat de gegrondheid van hun asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ernstige elementen en/of objectieve informatie aanvoeren waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.10. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK